

Sygn. akt I UK 174/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania W. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
odstępuje od obciążania ubezpieczonego kosztami postępowania
kasacyjnego oraz przyznaje adwokatowi J. L. od Skarbu Państwa
- Sądu Okręgowego w G. - Ośrodek Zamiejscowy w R. 120 zł (sto
dwadzieścia) powiększone o kwotę podatku od towarów i usług
tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 20 listopada 2014 r. na skutek apelacji organu rentowego zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. - Ośrodek Zamiejscowy w R. z 9 kwietnia 2014 r. i oddalił odwołanie ubezpieczonego W. A. od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony, reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 50a ust. 1 i 2 oraz art. 50e ust. 1, 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach FUS, art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione oczywistym i rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz procesowego przez Sąd Apelacyjny, w tym w szczególności poprzez uznanie, iż ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury górniczej.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 3). Dodatkowo art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby skarga kasacyjna zawierała wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Uzasadnienie tego wniosku powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania, lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z powyższego wynika, że dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych lub ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach tzw. „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie

(przykładowo postanowienia SN z 9 czerwca 2008 r., I UK 38/08, LEX nr 494134, czy z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364). Skarga kasacyjna powinna być zatem tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie SN z 9 czerwca 2008 r., I UK 38/08). Jednocześnie należy zaznaczyć, że powołanie się na szczególną podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Mając na względzie powyższe, wniosek skarżącego nie spełnia powyższych wymogów. Wskazano, że wniosek jest uzasadniony oczywistym i rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz procesowego, w szczególności poprzez uznanie, iż ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury górniczej, jednocześnie we wniosku ani w jego uzasadnieniu nie sprecyzowano przepisów prawa, które zdaniem skarżącego naruszył Sąd Apelacyjny. Wniosek i jego uzasadnienie nie zawiera również argumentacji prawnej wykazującej oczywistość naruszenia przepisów prawa, a także oczywistą wadliwość zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Uwzględniając sytuację życiową i materialną powoda, na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. odstąpiono od obciążania go kosztami postępowania kasacyjnego.